

Zlatko Tomičić

ALKION

ISKUŠAVANJE SVIJETA

Obličje se javlja drugoga svijeta
i njegovo odličje slobodno ukazuje.
Nepoznati se oris objavljuje.

Odlučeno je imati sve u sebi.
U toj postojanosti svaki od nas se trsi.
Otkriva se sve što je poznato i nepoznato.

Dolazi pojmljeni berač mahuna.
U zazbiljnom zoru zrije zir.
Ištem svoju stazu, svoj vladarski vez.

U doveznom dahu sve diše i drhti.
Razbiratelj prispijeva svih ovih bića.
U stojnosti prostora se razastire.
On je želio sve ukrotiti oko sebe
usmjeren na plameno poprište.

U toj uskrati iščezao je krilati svjedok.
Izmijenio se kakvosni konj i kobila kićena.
Stranac se nalazi među ustegnutim bićima.

Slike iz sjećanja trepere i titraju.
Skamenjeni su prizori ulica i kuća.
Izdržati u svijetu ovom i ostati bitan.
Nepokoran u vremenu, velik i jak.

Vidim sve što se mijenja u svijesti gledaoca.
Likovi žena se otkrivaju u toplom zasićenju.

Videne su krave iz Frizije i namirisana
žena govedara. Preobrazbe se otvaraju
i teku. Judejka je ležala u junačkom krevetu.
U Velikoj Jelsi tražio je Teurg ženu blaženu
koja ga je zvala danima i dočekala u dugoj ljetnoj
haljini.

Zmija je mala bila na grobu Ivanovom
u Kamenskom. Od Korane do Kupe
čuo se zov neprijateljski. Nijekaoci
su uvijek tu, oni se stalno gubilištem
pomiču.

Jasan je obrt znakova vidljivog prostora.
Stoga je došao goli pogon praznih pasa
i drugih piljaka na obzoru.

Dilj moramo prijeći, od Drave do Save
valja doteći. I doći do žene koja stoji
bosa u svojem blaženstvu.

Što je moje biće ovdje, gdje je moj gaz?
Lički izvori me zovu vavijek.
Tu me je čekala žarka žena:
uzela mi je sjeme, moju sastavnu srž.

Ružin se čuje vrisak i vâj.
Uzdam se u ovaj var, ove biljke
koja se bijeli kao jesenski dar.

Spasiti se, svoje biće zaokružiti,
oduprijeti se niskoj zakladi i trusu.
Prepoznatljivi su znakovi i glazbeni
grmovi i zgrušani golaći i Gladoljetovo
grdilo.

Iskušavanje svijeta traje vječno
i nadmašivanje je u očitovanju

koje traje beskonačno i gromko se odaje.
Istina bitka se u bitkosti dokazuje.

Istražiti i osvojiti tijelo žene
i prepoznati pravi oblik podvig je
prvobitan. Uobličuje se red dok tlo
drhti i zec se zaustavlja.

Poredak bića je jasan. Božica Mjeseca
se razodijeva i predaje nam svoj topli
vrt. Nježna se Sapfo previja i uzdiše
na ležaju.

Skrb je dnevna o pticama i mačkama,
o paru i o krznu milosnice.
Da jest, da nije ona, da je tako bilo
i da nije, ona tu jest i ona ima sebe
i svoje tijelo i svoj zor i svoje
znamenje u zvijezdama.

Obrat dolazi u kretanju i u svijesti,
u cvrčku koji spava u umu.
Pribivaju ovdje svi oni koji su
pozvani i koji će se oglasiti
kao prozvani prosoci.

Čehinja se očituje sva u strasti.
Dok nju gleda motrilac pestić
nacrt svijeta postaje vidljiv
i prikladan. Nadmašiti svijet,
Nadmašiti nadnaravnu strast
i prepoznati odakle je došao
taj tjelesni trs.

Biće se otkriva i pokazuje u svom
sustavu, u soli, u nedalekoj Usori.
Mora se pojaviti mjera i mjerač
će doći i pokazati svoje umijeće
i čut će mu se glas.

Jesu li bogovi otkriveni ili nisu,
jesu li se pojavili neotkriveni

kao kamenovi i oznake koje vode
do mirila?

Gola tijela žena stroj su koji se
zaustavlja i sanja sebe i muškarca
u sebi, te guta njegovo sjeme
i odlazi.

Neskriveni oblici su se pojavili
i ciktale su ptice i leteće zmije
i goli guževi. Skriveni su pokreti
u njima i broje sve što vide
i sastavljaju liste i ročišta izabranih.

Nitko nije čuo taj zvuk, tu pomamnu
glazbu. Stoga će odsvirati svoje ljekarnik
neopozivo. Prevlast stvari sve više jača
i gospodari. Gubljenje bića je vidljivo.
Promjene koje dolaze neizdržive su.

Sloboda se više ne nudi, ona se dala
i predala. Nesiguran je svijet,
mostovi nisu čvrsti, oznake su
izmiješane, poruke poremećene.
Lude sile gospodare, nema uzmaca.

Misaoni čovjek ide, stoji, sav se
sastavlja i rastavlja, raspolučuje.
On želi imati ženu i oploditi ju
i zadržati ju kao svoju pčelu.

Matica rada nezaustavljivo,
košnica je luda od meda.
Suzadan sam sâm sebi i suprotivan
nesvačigovac. Osiguran je izlazak,
sve je potpuno i pravo.
Poprište je tu na kojem traju
bitke i predaje.

Odličan je päs i grlo gladnog kokota.
Koza je strpljiva, jarac pomaman
i jezičav. Umirući su zauvijek
odbačeni u toj pošasti.

Odluka je bila o početku.
Mjerilo se vidi u zraku i kuca
u mraku. Ispuniti svoju bit u prostoru
i otići. Predati se i vidjeti put.

Smjernost ruke je vidljiva.
Grubi brijač muči me i miluje,
s mukom zaustavlja. Svekolika ljubav
mora se ovdje ukorijeniti.

Stvaranje je neograničeno.
Napustiti sudbinu, odbaciti sve
što je zadano i predan ostati
zauvijek ništici.

Nestalne su sjene oblaka.
Slador se trusi s neba i usnice se
slade i užitak žudeni i skrivačica
ozbiljna. Mlijeko je s nebesa, doji se
ustrajno, ženski sok, bijela blagovijest.

Užitak mora doći s neba, iz žene,
u ženi je, u zakonu. Svjetlost se gasi,
sjene su sve veće, višnja je osakaćena.
Stapanje svega mora biti, pjčv se
pojaviti.

Upitnost čovjeka raste i trsi se
vladar na kamenu. Prionuti uz tuke
i tukce. Doći će bezobzirni potukači.
Svaki tucak se potuca po gori,
gori na Biokovu i Velebitu.

Biti što veći zabluda je slabih.
Vidjeti dijete, mladu ženu ujutro
dobar je znak, početak uspjeha,
Pauk iz usta stvara svijet
i nit do neba i do zemlje.

Božanski razdjevitelj na najvišoj
je gori. Sirene se svijetle u moru,

tuljanice taru krzno, zavodnice
bez pera, bez ljustaka.

Ljudi bez mirisa vlastitog tijela
postaju osamljeni.

Zlo je zračenje iz glava konjskih,
iz glava opakih ljudi.

Grme gromovi, ljubice, spomenak
i krasuljci ures su naš čedni
pred kućom. Maslačak cvate
žut i žarak. Gatalinka nam gata
iz brajde o kiši i žuna s oraha.

Žene iz Gole i opet se vraćaju,
silna su im koljena i listovi
i bedra bodra, to su tijela
nadzemaljska svijesna zemlje.
To je obrat nadnaravni, okretanje uzoru.
Zazbiljni cvijet cvjeta beskonačno.

U tamnici ljudi uzdišu i plaču,
nestrpljivi gutači. Zazbiljan je svaki
bijeli brat, bojni obrat, koji smjera
u dalj. Reći istinu o biću i nestati.

Ostati bez povijesti, bez pramca,
bez budućnosti, je li to naš usud
ili naša predstojnica?

Naš čizak čupavi začaran od čarobnjaka
i od mjedenke mjembene, od časnika
odlučnih u ispravi nečitljivoj,
u čunu Haronovom?

G. Mekušje, 30. ožujka 1998.

— *Kutjevo, 24. rujna 1998.*

SVEMIRSKA SVIRALA

Gospodari kamena se obnavljaju
u zemlji žrtvovanoj pod Prohodnicom
u vječnoj igri skrivenih igrača.
Izdajnici trajno gospodare našom sudbinom,
nevidjelice od rasvitka do mrklice.

Pivovara traje stoljećima i sve odvodi
na krivu stranu, na izvor zamućeni,
u glib, i u kal. Svaki od nas gine
kao novljak i trećak.

Ne želim da se zna gdje je moj grob.
Želim da bude nigdje kao grob Ivanov,
da vidim gdje su poraženi i neporaženi,
da vidim gdje su pobjednici koji nikada
ne pobjeđuju u ovom svijetu sjeverljivom.

Prvi su uvijek zadnji. Zadnji postaju prvi
i uživatelji svega što su prvi osvojili.
Odbačeni su sijerci i prvoborci iz rasvitka
i prešućeni svi predhodnici.

Poniznost nedostaje oholim otimačima.
Krivi progone prave, natjeruju nevine
i proglašuju ih krivcima i krivovjercima
i odmetnicima.

Neduzni nikoga ne optužuju i ne gone,
jer su čisti i dobri. Besramni nas uvijek
okrivljuju. Zločinci nam sude radi
svojih zločina i moćarnih tumarača.

Predajem se posvemašnjem sebi, sam
samom sebi, predajem samog sebe
i svaku svoju misao.

Silovatelji siluju žene, stabla i zemlju
i kada je bjeloug i suhova.
Zemaljci zemljuju, zemljanići prizemljuju,
sve oko sebe uzemljuju košljivo.

Nebesnici pate radi nas na našoj ljuti
i našem bosilju gdje ljuta guja spava.
Zemaljci se s nama rate i brate
i žele da obrate ili za glavu zauvijek
skrate u svakoj nasumorici.

Moramo preteći vrijeme i shvatiti
više nego li shvaćamo.
Vidjeli smo već da pravi vođe pate
i da pravi vladari imaju samo
trnovu krunu.

Na redu je smotavanje u zmiju,
stoga naše uvijanje mora biti
savršeno zmijanje u nemoći prave misli
kada je sve udugoteženo.

Tupi ud utvrđuje premoć na oranicu
u tijelu plodonosnom.
U prostoru Mjeseca pojavljuju se
osvajajući udubina i pjesma govori sebe
i o sebi, a čovjek je opuzao i utopan.

Nepoznato zove, nepoznato mami
i uzbuđuje kao ljepotice s Paga
s pokrivačom koja se mora otkriti
kao kuklja u moru ispod Velebita.

Moji predci nisu ti zemnici
što samo jedu, piju i sparuju se,
što samo traju nesvjesni u svojoj
pištalini, puni bola u životu svjetovnom.

Umobolja se javlja i u umniku,
duga se ukazuje u mokraći
dok besciljni mravi vrludaju
svuda uokolo u svojem besmislu
kao klopci polojni.

Navečer ženino lice postaje nujno
i privlači sjenom koju je stvorio
dugi dan.

Čovjek koji stanuje na zemlji
podsjeća na drvo i na zvijer.
Pitamo li se tko tu obitava,
pračovjek ili pjevač
i vraćamo se na početak.

Pjêv nas dovodi na zemlju
dok ptica gradi svoje gnijezdo
i azijske zmije u zelenicu.

Čovjek u kolibi kunja i stražari
i gleda u kruške i u krilo žene
i zna da je misao pjêv glasnika
nebesnih i napor se tako pretvara
u jednako, u stari padež.

Svemirska svirala svira:
kako biti jedan? Kako biti jedno
ne samo sa sobom nego i sa ženom
njemu nejednakom?

Događaj trećega je neočekivan.
Bog je nepoznat i čovjek se pita:
je li išta od njega vidljivo?
Gdje je vedrac i sastavak?

Susjeda se izmijenila, ima
drugi lik: djevojka koja je negda
bila vrućac i mliječ, sada je
suho drvo.

Ljepota je bila varka u uspor,
mamac za napasnike.

Sasušila se žena i njezina žudnja
je usahnula. I maternica se zatvorila
i malo jaje u njoj zauvijek usnulo.

Čovjek nije kao Bog, dalek mu je
zauvijek i odvojen od njega zauvijek.
On je vidljiva sjena, krt, kristal
zemaljski dozrio u zemlji,
u svjetlu skovan i u strasti spjevan,
uspredni volar i ozorak.

Ne diže se uvijek muški stražar
sjajni noćnik, ludi moćnik,
nego sniva svoj tjelesni topli san
i ne želi biti supasan i jasan,
postaje japadan.

Čovjek diže pogled prema nebesnicima
i neuspješno ih slijedi.
On upravlja stalno oko prema nebu,
ali ostaje na zemlji kao žaba,
žarki žagar, mrsni manjak.

Pronaći moć mjere i graditi.
Ne znamo na koji način mjeriti
zemlju i vratiti se u prvi svijet,
u bjelovedrinu.

Čovjek je smrtnik na zemlji,
a na nebu je on, taj isti, netko drugi,
ima svoj pravi vječni lik.
Na zemlji nalikuje na odraz
u zrcalu, uvijek drugačiji.

Tragači koji tragaju za mjerom
imaju bolnu žuč i izglodani kuk,
vide kako dolaze tuđinci i prihvaćaju teško
staru misao koju su očuvali od davnina
domorodci.

Geniji govore iz jačega uma
no što je ljudski, no što je tragač
s velikim stopalima.

Bog je jedina prava mjera za pjesnika;
kada orfejski pjevač izgubi čednost
postaje napasani i zbližuje se sa ženom
naopakom i grli se s neprijateljem,
umračuje se rogušan.

Pronaći je nebesku lovicu
i kunu zlaticu i fosforno krzno
skrivačice. Ući u tijelo vozačice,
u krv, u nijemu vrtaču, u ljubavnu
blagovijest.

Usnuti i sanjati lijepo i letjeti
i ljubiti djevicu i biti jači
od nebesnika i zaoputiti se
u beskrajnost.

Sklapaju ti se oči i ljubi te žena,
možda je to anđeo ili lastavica.
Ne muči te tmora i tmušilo.

Biti to umijeće dok ti šapće
noćna leptirica kao mladica bijela
iz Posušja ili Slavonka s obale Drave
uz mađarsku granicu jednako mliječna
i snežna i nježna kao mačka.
i vidjeti kako se otvara vrijeme
i žena kao sutjeska progaljena
u svojoj goloti, dodola ljubavna.

Mnogo smo iskusili i našli bogove
i predali se njihovoj beskrajnoj slatkoći
i okrutnosti njihovih zakona,
ali se pitamo: kako se možemo
mjeriti s nevidljivim?

Ili je to varka i može li nam se
uopće ikoji bog objaviti,
napose onaj koji je posve miran,
kao da je mrtav, nalik sušniku,

koji nije stvorio svijet i koji
nije nikada sudjelovao u povijesti
ljudskoj? Je li on naša provedrica?

Otkrili su konačno ljudi da sve dolazi
s neba — i dobro i zlo, ali da je
velika i moć zemlje iz koje se
napaja tijelo ženino.

Pa svaki od nas vidi kako žena
raspušta kosu i zove ljubavnika
koji se opija silom nebeskom
nepoznatom i neubrojivom
i on se zaustavlja i spušta na nju
svoje rilo i žalac radi kojega umire.

Skriveno se mora objaviti
i sa zemlje i s neba i prožeti se
u zajedničkoj sudbini, u produžetku
početne misli.

U vrtu starom šecu se pjesnici
i liječnica mlada i radoznala
i zažarena, a uz nju se ukazuju
i lijepe kćeri susjedine,
orlice uzvilašene i brskutne.

Mladić je pojeo jutarnju jabuku
i okusio čudotvorni čaj
i čuo je glas žene i oživio ju
i gledao ju je u duhu kao kada je
prije bila pred njim.

1998.

PREOKRENUTI ROG

To je prokleta zemlja, zemlja odlaska,
zemlja vječnoga povratka. Tko nas gleda?
Tko nas vidi u tom stvaranju, u toj
blagoj besposlici, u toj gologlavici.
To je mjesto Golgote, to je beskrajni sram.

To je volja moja i tvoja, vječno smo
progonjeni. Znamo da je smrt taj
plavi procjep, znamo da je to otok
između starog i novog života.

Nestaje vlastito tijelo, tlo pod nama
izmiče, zemlja se otvara, nebo se
otvara, nebo se zatvara. Hvala ti smrtni
što mi oduzimaš iscrpljeno tijelo.
Nijedne staze više nema, nijednog
puteljka, ni grane preko plota,
ni poziva na sijelo.

Svi mi se prijete, svi hoće moj mošt,
moje odijelo, moj vrt i moj pješčanik.
Svi su ludi, svi krađu, lažu, otimaju,
smiju mi se u lice, prate svaki moj
korak, svaku moju misao.

Progone me živi i mrtvi, duhovi mrtvih
i živih, zlodusi, razbojnici i žbiri.
No mi ne možemo otići. Doći će suprotno
vrijeme, doći će obrat i pad.

Doći će sjajni svijet, pasti će svezlast,
doći će novi surci, i svojstva, i mudroljubi
ustrpljivi, raskolnike će raskoliti, izbočit
će se brtve, dažbe će prestati, ustroj će se
prestrojiti, predmnijevani predmet
svrhu svega, doći će čislo neočitano
i stožac podašni.

Sâm se glasi samoglasnik, glas one
gorušice koja se javlja kao predhodnica.
Suglasnici su suglasni kao griva one Sfinge
što sam ju vidio u pustinji koja ljupkuje
kao nevidjelica, kao geometrija koja
zbunjuje.

Tražim geometrijski sklad, ruku Boga,
ali svuda nijekanje i najezda horde
nijekaoca. Stoga je strašan moj san u vrtu
i kraljevstvo nepodnošljive stvarnosti.
Zahvaćen sam posvudnim bolom, muči me
i u najvećoj dubini bića.

Carstvo zamišljenog jedina je moja
istina. Tjeskoba vječna i bijes
ovoga puka muči bez počinka.
I trpljenje je bez otpora.
Pokornost puka je beskrajna,
uvijek je živa samo pobuna onih
koji su svijesni i smioni.

Krist je imao svoj vrt, svoju motiku.
I svaki od nas ima svoj vrt,
ali netko ni to nema, nema ni postole
ni gandije svoje i strašan je njegov san
u svakom vrtu i zahvaćen bolom
i posvudnim otrovom.

Pojavio se na nebu mlad i dolaze
nove nevolje. Patnja je neprekidna,
neiskaziva je kao nebeska tvrdina.

Idem ovuda stalno kao najstraniji
stranac u vlastitoj zemlji,
najtuđiji tuđinac, ukleti lutalac.
Nedostojni gospodare žrtvovanom zemljom.
Gospodari kamena ozorili u mladini
u vječnoj igri podlih igrača.

Izdajnici vječni svoje domovine
igraju svoj trećak. Besramni nas

okrivljuju. Zločinci nam sude.
Silovatelji siluju žene, stabla
i zemlju. Sve zemljanici i zemaljci,
nenavide nebesnike.

Premašujem samog sebe i svaku svoju
misao. Shvaćam više nego li shvaćam.
Upućen u svjetlucavo krzno žene,
u električno krzno mačke koja upija
sve zlo na mojem mjestu i kupi
u sebe i odnosi s onu stranu svijeta,
u crni svemir.

Prasak ptice je osvitak, prasak čipke
je moja zažara, u služi ljubavi
sve se rađa, to je naš jãpad,
gdje mislimo kako se očistiti
od niskosti zemne, od ove mrklice,
od noći uhate i vidjeti dan okat.

Dodirivanje boli je neizmjereno.
Onaj tko se je zbližio s neprijateljem
i sa ženom naopakom i primio
mažu srebrnjaka i mjesečevu naklonost
taj se umračuje i uzvilašen sjeverljivo
traži bjeljug i mrtvari i trnuši se
u sebi kao dodola.

Čekao ubao da se digne puž
i Izvorka pojavi na izvoru
i govori na poloju:
»Volio bih te vidjeti голу, prijateljice,
i prepoznati tvoj bus kao svoj usud!
To je moj pčelinjak, moja kuklja,
moj brskut, moj vedrac!
Tu moram biti tvoj vuk.«

Srce me boli. Dobar sam, tvoj sam
na obali rijeke Dobre, gdje zakazuje
upravljač, gdje u bosilju ljuta guja
spava i gdje postajem vidan i vidjelac
u osvitak, gdje čekam svoj uštap
i stvarateljsku nesanicu.

U Žumberku čekam ženu iz trsja
i predajem se slatkoći slike koja
me je zaoputila i drhtaju duše
u igri ćutila čistih i bibavici
bezdanj.

Posuđujem od samog sebe svoje bogatstvo
i predajem dragoj svojoj drveni dar.
Iz daljine dolazi mladić koji je bio
svirač i sin žene nalik lavici.

Rječeslovac se vratio sebi,
slovník slovi i postaje slovan
svaki čovjek koji nije nijemac.
Slovošlovac je slavan Slaven.
Slovan je pak tražitelj prepoznat
od drugih slovnika i voljen od
Slavenki.

Preokrenuti rog grješan je
kao sušnik i opak kao tmora
koji se mora progaliti i dočekat
veselo prporuše i konačni pretrg
kada će sve udrugotežiti.

I lutalac biti opet Sunčević
ljubljen od svih ruža i svih utopa,
utopljenik u zagrljaju ženskom,
Plavi Grom i Prosvjetitelj.

Zemlja i Uran se sreću i prožimaju.
Onaj tko je obdaren za smrt i za promjenu
svlači se na istoku, na izdanu, u pištalini
svojoj i u klopcu na sastavku.
Bit će to onda kada zablista doba čekano.
Odabrani bi htio izvan sebe obuhvatiti
sve što je veće od njega.

Govoreno je bilo i jest.
Što nam jezik govori? Što mi njemu
govorimo? Što mi njemu značimo?
Što mi vidimo u jeziku i u slovu?
Čime netko osvaja drugoga?
Onaj sjaj koji iz nas izlazi

taj je trajan, to je znak uspredni,
to je naš vrućac.

Ne zaboravljamo nikada pravo vrijeme.
Samo veliki vidjelac i veliki snenik
znađe što se mora znati.

I polazi na put i krči nove ceste
i otvara sva vrata i prostore dijamanta
i zlata. Sve se događa jer je
bliskost omogućena.

Tko je imenovao bogove? Tko je prepoznao
njihov trag? Zar ne postoje samo ljudi
i veličanstvene životinje? I biljke
nadnaravne. Viša bića su nad zemljom
nevidljiva. Vidljiv je samo sjaj
muškaraca i žena. I njihov spol
i njihova vatra, stapanje beskrajno
i njihove rastoke.

Ja sam tvoje mjerilo istine.
Munja nam prži ruku u kojoj ju
držimo i trese nas i osvjetljuje nas
i sve oko nas. Ništavilo noći je trajno
i njezina plodnost je velika.
To je naš smotreni povratak.

Magarica na kupanju pokazuje svoje oko
i svoj rep kao kenja gizdava na obali
riječnoj gdje žene peru svoje grudi
i kenjci pokazuju svoja vrhunaravna
ratila.

Odgovor jezika nas uvijek sustiže.
Iz Međurječja dolazi ono veliko,
gradovi stari se otkrivaju
i češljalice koje češljaju
rimske carice i naše prsate cure
i snošljive snaše urešene grlinčecima
i rogatim oglavljima.

1. travnja 1998.

IZIDIN ČVOR
ili
U PROCVAT LJETA DOLAZIM I JA

Kralj Ač uspravlja se u travi
među šutljivim štitaricama.
Anđeo ga prati u obliku aerolita.
Ridi lavovi na Velebitu se mace
i jauču i žmirkaju na suncu.
Pitko zlato piju ratnici
i preporođuju se u sumpornom
spolnom činu.
Zlatni zametak se zameće
u misaonoj maternici.
To je smisao koji se najavljuje
u mladoj ženi na obroncima Krndije
kao sveta sol, svemirska uzgornica,
a plodnik se pretvara u pepeo.

Sjetni ronac na obali Sretnoga mora
otkriva svoje tijelo iz zaleđenog zaljeva.
Alkion se glasi u paklenskom rječniku
i sin jutarnje zvijezde najavljuje
promašeno dijete.

Dvospolci su okruženi zmijama
i dvospolna sestra pušta svoje
bijeke pčele.

Hržu konji s ljudskom glavom
i dolaze ognjeni krilaši
sa šest krila i krilaši s osam krila,
uzvišeni duhovi iz svjetlosnih prostora
i Tetramorf koji umije saviti potkovicu.
To su sve anđeli u starinskim haljama
u lanu, u konoplji, pučkoj rubini,
prostodušni.

Kuje se egipatski stari križ
i križ asirskih kraljeva.
Anqa je ptica nalik bijeloj čaplji
koja ima dušu fantastičnog Feniksa.
Ptica Simorgh leti iz Perzije,

iz hrama Agbatana u Persepolisu
i pretvara se u žutu ženu
s lijepim nogama koja govori
riječi pjesnikove kao svoje sjeme.
Trideset ptica doleti i sve uranjaju
u lice svemoćnog Simorgha.

Zmaj s psećim glavama smijucka se.
Apolonov pupak je plodonosno svetište,
oko njega se svijaju svete plesačice
iz tantričkih predjela,
izvijene su i nasmiješene,
s malim grudima.

Ara se glasi u sjaju sunca,
Mars prisiže na svoj junački mač.
Apsare plešu: ulaze u bit vodā.
Crveni ratnik okuplja svoju vojsku,
vitez s Atlantide, najavljuje novu rasu,
zlatne i srebrne ptice cvrkuću s ariša.

Ljiljani se uzdižu bijeli u polju pepela.
U pećima tražitelja zlata tali se
željezna zmijska.

Gorgona je zmijska kraljica
i sve se zmijske rađaju u njezinoj glavi.
Auguri tumače lik munje i nebeska objava
može se čitati među oblacima,
u sunčanom sjaju.

Pište svete kokošice i čiste travu
od svih nametnika.

Čitač nevidljivog pisma ima
okomit ulogu u dvorištu
i otkriva svima da je Bog u zvuku
i da je svako biće vlastiti zvuk
i da riječ iskazuje bitak.
Iz bitka je bitak i glas mu je pitak.

Tajanstveni badem se otvara
iz tvrde lupine, misaona mandorla
prostire se oko tijela svakog bića
i svijetli i sja i zatvara ga

andeoskim krilom.
U osinju je os savršena
i sjaj se rađa u jajetu.
Svećenik je aurig, vozač bojnih kola
u bijeloj tunici koji osvaja
naš pravi prostor.

U Babelu, na vratima božjim,
sve je bilo što je moralo biti.
A što je nastala zla vlast
i blud i zbrka nije kriv graditelj.

U bedemu je ostao spasitelj,
u kamenu se skrio.
U dugi je bila grana bademova.
Svi se dive dugi, a ona je loš znak.
Besmrtni bagrem će nas spasiti
kada dođe brončano vrijeme
i otkrije se bakreno sjeme.

Riječ se ovija oko maternice
kao sjeme muža,
balegar se svijetli na grimiznom kralju.
U Apofisu se utjelovio Seth.
On zna: I opet ne ćeš stići,
nikuda dospjeti, ostat ćeš u mraku.
On u bakrenoj barci plovi
s bakarnim prstenom na ruci.

Žuta vrba se vidi jasno
u kojoj se rodila Orthia,
žena jasna, sveta lovica,
neutaživa lavica s božanskim bedrima
i nježnim glasom.
Željela je biti oplodena
i pokazati nam svoj božanski pupak
i leglo vrhunskog pjevača.
Omfalos od bijelog kamena ostao je
kao spomen na nju pod plješivom planinom.
Umrijet će od jada oploditelj
radi nje koju nije htio zagrliti

dok ga je gledala upitnim pogledom
i predavala mu svoja usta i tijelo neopisivo.

Irski betil je bio u polju
na jugu keltskog otoka i sjao je
dok nebeski bikovi riču.
Iz žrtve je nastao razum.
Svi su htjeli slomiti rog
bijesnom biku, svima je bila
zazorna silna spolna moć njegova.
Mitra je doveo svetog bika na Velebit,
gdje sunce ubija žrtvu i gdje vatra
i vjetar vladaju i vatrena krv se toči
i razastire Likom i Podgorom
i ostaje u kamenu pepeljasti bol,
a plamen liže bika i dalje sve pustoši
i njegova mjedena stopala gaze stari svijet
dok biljka razmišlja o sebi
i na carskom prijestolju od slonovače
i ljudskih kostiju sjedi mudra vladarica.

Božanski blizanci se žrtvuju,
dvojnici u davnašnjem dvojstvu,
siloviti su bili i starješili se svuda
kao crni i bijeli neumorni brat
i zvali i zvonili u igri zrcala.
Bik i škorpion pokazali su svoju
beskrajnu milost i moć
u vječnom križanju i ujedinjavanju
dok nisu postali osloboditelji i vođe,
plodonosno jutarnje i večernje sunce.

I tako je bilo sve dok se nisu pojavile
žene: Tamariska i Ruža sa svojim grlenim govorom
i beskrajnim krilom.

Tada se vidjelo kako se
božanski jezik rascjepljuje
i ratnici se pojavljuju s mačevima
i sjekirama kao sinovi zlog Blizanca.

Macha je trčala za konjima
da bi rodila blizance.
Bila je to vila Izvorka
i pojavila se u središtu nizine.
Taj kraj je savršena Slavonija.
A u procvat ljeta, rekao sam,
dolazim i ja kao zvjezdoznanac
sa svojim dvojnim znakom.
I gledam muškarca i ženu,
strašne izjelice i popilice,
dviije lude zmiје kako žderu
i piju sebe i svoj zair.
Ona ima dugu crnu kosu na leđima,
on nosi u sebi najdublju vatru
i spajaju se u ognju na starom ognjištu.

Ljeto slave žene, zimu muškarci.
Zagrljeni efebi se nadaju iznimnoj vatri
i tjelesnim obredima kakve nije
doživio nitko.
Duh je bio onaj koji je stvarao dvojstvo.
Došao je čas ljubavi, a nije se znalo
hoće li se to uopće dogoditi.

U nutarnjoj dvostrukosti sve počinje,
u bobu su duše umrlih,
U Pitagori je novi vjesnik
i odreditelj svih razmjera
i vidjelac Chtona i Antichtona:
jedno je naša zemlja, a drugo je
druga zemlja koja se sa devet zvijezda
okreće oko svoje središnje vatre,
ali to nije naše sunce,
to je Zeusova kula i prijestolje.
Na polju nas čeka preutjelovljenje,
u mahunama to bubri i u smokvi.
Beskrajna slatkoća žene u crvenom je
plodu koji otvara svoju nutrinu
i pokazuje svoje rese, slador opojni.

Borovi odolijevaju vjetru.
Svaki je bor okićen vijencima ljubica.
U njemu je mirisavi bog Atis.
Bosiljak miriše na grudima djevojke
i skida sve uroke i daje tijelu
mistični miris u požudi žarke ženke.
Besmrtnici se hrane breskvinim cvijetom.
Stoga je svečanost breskvinog cvijeta
središnji pir, savršena dobrosrećnica
i udesna ruka.
U središtu raja je cvijet breskve
i njezin sok se cijedi u tijelu žene.

Tisa je najstarije stablo na zemlji,
on je dar bujnoj ženi sa Save.
Sada žuti tisovi cvijet resi
njezine grudi i borba s tisom
traje cijeli naš vijek.
Jabuka cvjeta, cvijet joj je
ružičast, trešnja cvjeta,
cvijet joj je bijel,
kraj ograde je ljubavnica ovoga vrta
sa žutom glavom.
Oko nje kože brste i skakuću razvrtni jarci.

Vidljive su ovojnice ovi brojevi.
Uzvišena glava broja je čovjek.
Izabrana znamenka je ovaj muž
koji ljubi svoj vrt i svoje trave
i drveće i ptice.
Brončana rasa se rađa,
besmrtni bubnjevi bubnjaju.
Mudro je sjeme tikve
i moć je velika svakog spolnika.
Cvjetaju tikve s Otoka besmrtnih.
S tikvom se ide u nebo
i svaki od nas neka bude dugovječan
kao tikva.

Zrcalo je usađeno duboko u nama.
Tamno je zrcalo vječno u meni.
Otkrivam tajnu kockastog kamena

u kojemu se skriva vladar.
Plove po moru našem cedrovi brodovi
i stoje pred nama cedrovi kipovi bogova.

Središnja vatra plamsa:
tu je sve crveno.
Zmije nam iz rana piju krv.
Zlatan cvijet raste iz žene,
iz zemlje, iz sunčane uvale.
Otkrivaju se ratnici sa znakom čaplje.
Bijela čaplja stoji nasred polja slavonskog.
Nestvarna je, no kreće se, to je veliki znak.
Stoga nosim ogrlicu od češnjaka
i pratim četiri bijela jahača,
to su Druidi u bijelim plaštevima
i asirski kraljevi.
Oni znaju tajne tetrade.
Uz njih žena stoji koja čara.
Ženska je duša muškarca
na plodniku muža i tu cvjeta
i stoga muž želi ući u ženu
i vratiti se u časne četvorine.

Jak je pečat Marsov,
jak je znak Saturnov,
na tijelu žene između Kupe i Korane.
Dolazi Saturn u Ovnu.
Lalauna pokazuje svoje sisice bijele
i jaka bedra i skriva trnovitu tajnu
među stegnutim stegnima.
U četvornom tlocrtu je tetragramaton,
u Četvrtoj zemlji obnavljaju se čvorovi
i čvrsta četvornica.

U čarobnim četvorinama planeta
cvate čičimak.
Mujo Hrnjica iz Velike Kladuše
i Budalina Tale s ličke Udbine
sidru goje na svojim kulama.
Kada je Sidru pokrivalo ono
što ju je pokrivalo objavio je

Prorok svoj nadahnuti nauk.
Listovi čičimaka cvjetaju,
drhti čičimak kada sunce zađe.
On nas brani, pa prebiremo naše
žuto čislo i predajemo svoje vlastito
tijelo jantaru i ulju čičkovom,
ogrlici od koraljnih zrna.

Krotitelji smrti su jaki
i koluti od ljudskih lubanja
na vratu pustinjaka ne izazivaju strah,
to nosi i svaka ljepotica,
pa se kese uzalud mnoge gubice
i ralje.
Grifoni čuvaju stablo života.
Izidin čvor je neodoljiv,
frigijski kralj se može svladati.
Svako je rudo bilo na pomolu.

Kostrijetari pate tajanstveni,
vunari dolaze, štovatelji ognja,
strasnici se mole.
Upoznali smo svoje dvojstvo i nedvojstvo,
svatko u svojoj jednosti ostaje
kao posebnik i stvarnik koji zna
dobro svoju rodicu i svu mladikovinu
kao drvnik koji se vraća sretan iz drva,
uz kukrik, kao beskrajni bosanski bekrija
i lav s Velebita i hodac slavonski,
objavitelj žarkoga praska.

*G. Mekušje, 4.-5. travnja
Zagreb, 30. rujna 1998.*